

[Kyed.]

fremstillet dem, saa havde det ærede Medlem misforstaaet Spørgsmaalet, og deri giver jeg det ærede Medlem Ret.

De Breve, som det ærede Medlem talte om, at vi har modtaget — jeg har ogsaa modtaget nogle — angaaende Haandværkeres og handlendes Stilling, tog jo Sigte paa Lovforslagets oprindelige Bestemmelser. Men hvad der er Tale om her, er den Ændring, der nu er sket i Henhold til de Ændringsbestemmelser, som vi har indført specielt til Fordel for Haandværkerne og de handlende. Derfor tror jeg, at naar disse faar set det hele igennem, vil de finde, at Lovforslaget er godt i alle Maader for deres Vedkommende.

Jeg skal ikke komme yderligere ind paa det ærede Medlems Udtalelser udover dette, at efter Lovforslaget om Burmeister & Wain er man vist netop tvunget til at gaa frivilligt med, og andet og mere end der er der vist ikke Tale om i dette Lovforslag.

Jørgen Jørgensen: Jeg vil blot til det ærede Medlem Hr. Fibiger sige, at det trænger til en nøjere Forklaring, naar det ærede Medlem paa samme Tid vil skaffe Haandværkere og handlende de Penge, de har til gode, vil fritage Kautionisterne for at betale og vil hjælpe Landbruget, der er i Vanskeligheder. Naar det ærede Medlem naar saa vidt, at han kan løse den Rebus, saa tror jeg ogsaa, han vil være i Stand til at overbevise de handlende og Haandværkerne om, at denne Lov er til Skade for dem; men jeg tror ikke, det ærede Medlem i Øjeblikket er i Stand til at gøre nogen af Delene.

H. C. Hansen: Naar jeg har begæret Ordet, er det, fordi den ærede Ordfører for det konservative Parti gjorde nogle Bemærkninger og særlig understregede det, som ogsaa er sagt i Betænkningen, om Uretten, der er blevet gjort overfor Haandværkerne og de handlende.

Nu maa man jo huske paa, hvorledes hele denne Situation er opstaaet for dem, der søger Akkord. Vi, der har arbejdet med Akkordloven i Praksis, ser jo, hvorledes de Mennesker, der nu henvender sig til Akkordudvalgene om Bistand, er Folk, som har erhvervet deres Ejendom under Højkonjunkturerne til saa høje Priser, at de i Øjeblikket ingen Mulighed finder for at kunne forrente de Beløb, som skyldes bort.

Naar man kommer ud til saadan en ung dygtig Landbruger og faar at vide af

ham, hvad han har givet for Ejendommen for saa og saa mange Aar siden, og i hvilken Tilstand Ejendommen var, da han købte den, maaske af en Ejendomsspekulant, som har ligget med den i kortere eller længere Tid og har ribbet den for Besætning og Avl og overladt Stumperne til vedkommende unge Mand i den miserable Tilstand, den er i, forstaar man, at han ikke har været i Stand til gennem Driften at skaffe sig den nødvendige Kapital til at bringe Bedriften i normal driftsmæssig Stand grundforbedringsmæssigt, gødningsmæssigt, besætningsmæssigt og bygningsmæssigt. Det har kostet mere, end Bedriften har kunnet bære, og derved har han i mange Tilfælde skaffet sig en betydelig løs Gæld.

Man kan ikke sige, at dette har været en letsindig Handling set ud fra den Tids økonomiske Tilstand. Der vilde have været udmærket god Basis for at kunne løse Opgaven med Forrentning og Afdrag, hvis ikke Nedslaget i Landbrugets Konjunkturer var kommet; men da det kom, blev de økonomiske Forhold af den Beskaffenhed, at Bedriften ikke kunde klare sig, og Resultatet er i Reglen det, at vedkommende Landmand under Trykket af Banker og Sparekasser og løse Kreditorer for Vekselgæld o. s. v. betaler, hvad han overhovedet orker at skaffe frem, indtil den Dag kommer, da Pantekreditorerne i 1ste og 2den Prioritet gennem deres Rentetilgodehavender gør deres Krav gældende og uvægerligt slaar ham ud.

Kommer man ud til en saadan Mand og ser, at hans Bedrift er i Orden, selv om Besætningen er ribbet, det, den kan taale til Ejendommens normale Drift, saa maa man sige, at hvis han skal præstere de privilegerede Fordringer i Form af Rente-restancer paa 1ste og 2den Prioritet og mulig ogsaa Skatterestancer, saa er han ruineret; for Besætningen er blevet realiseret, saa der ikke er det tilbage, som er nødvendig for en Fortsættelse af Driften.

Derfor siger jeg, at den Lov, som nu vil blive vedtaget, rigtigt anvendt og forstandigt anvendt, kan ikke gøre Uret hverken overfor handlende eller Haandværkere, thi det, som uden denne Lov normalt vilde foregaa, nemlig en Tvangsauktion, vilde bortskære alle Kreditorer udover Værdigrænsen, som saa uvægerligt vilde faa at se, at alt var tabt.

Derfor synes jeg, man burde standse denne Aktion, som er Udtryk for en Misfornøjelse indenfor visse Kredse af handlende og Haandværkere; thi Loven vil i